

บรรณานุกรม

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2555). แผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย.

กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

กุลเก้า คล้ายเก้า . (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตสำหรับชุมชนชาวบ้านผาชัน ตำบลสำโรง อำเภอโภช์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี.

คำพัน เชิด ไซย. (2553). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ชุมชนบ้านผาชัน ตำบลสำโรง อำเภอโภช์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี.

จีระ วงศ์สุดารามวี. (2550). แนวคิดและทฤษฎีเพื่อการพัฒนา “ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์” (ออนไลน์).
แหล่งที่มา <http://www.chiraacademy.com/concept.html>

ชัชพล ทรงสุนทรวงศ์. (2545). การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในการจัดการหันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราษฎร์.

ชัชพล ทรงสุนทรวงศ์. (2546). มညะกับสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ติน ปรัชญพูลทิพย์. (2535). การบริหารการพัฒนา. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ทรงคุณ จันทร์และคณะ. (2552). รายงานการวิจัย เรื่อง คุณค่าอัตลักษณ์คือปัจจัยท้องถิ่นกับ
การนำมาประยุกต์เป็นผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและภาคใต้. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ธงชัย สันติวงศ์. (2543). องค์กรและการบริหาร. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพาณิช.

นราทิพย์ ชุติวงศ์. (2547). ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาค. กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

นันทิยา หุตานุวัตร. (2546). การพัฒนาองค์กรชุมชน. กรุงเทพมหานคร : สถาบันพัฒนาองค์กร
ชุมชน

นำชัย ทนุผล. (2542). แนวคิดและวิธีการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. เอกสารประกอบการสอน
คณะธุรกิจการเงินธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

บัณฑร อ่อนคำ และวิริยา น้อยวงศ์ นายนก. (2533). ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาชนบทประสบการณ์
ของประเทศไทย. ภาควิชาการพัฒนาชุมชน คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: บริษัทเพรส แอนด์ ไซน์ จำกัด.

ผลการต้นนี้เพียงสวัสดิ์. (2545). การประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของอุทยานประวัติศาสตร์ พระนครศรีอยุธยาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. มหาวิทยาลัยมหิดล
กราเดช พยัมวิเชียร. (2543). การวางแผนตลาดการท่องเที่ยว: เอกสารประกอบการสอน.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภัทรพร จันตะนี. (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง การขัดการท่องเที่ยวบนพื้นฐานของชุมชน:
กรณีศึกษาวิสาขามหิดลตัวเต่า ตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัด

พระนครศรีอยุธยา. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
เยาวเรศ ทับพันธุ์. (2541). การประเมินโครงการตามแนวทางเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รำไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2545). หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน: เอกสารประกอบการ
บรรยาย. กรุงเทพฯ : อนุสรณ์ อสท

เรวัต ศิงฟ์ร่อง. (2549). การศึกษาแนวทางการบริหารจัดการแก่งสะพือแบบมีส่วนร่วม เพื่อการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ลีลาภรณ์ นาครบรรพ. (2538). ระบบการเรียนรู้ของชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน : กรณีศึกษา
ชุมชนอีสาโนที หนองบูรี. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

วงศ์พรหม พรหมวงศ์. (2544). เศรษฐกิจชุมชนดำเนินหัวมารยา อำเภอสันกำแพง จังหวัด
เชียงใหม่. รายงานการวิจัย คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2548). การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตาม
รัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐ. กรุงเทพฯ: มีติธรรม.

วีระศักดิ์ สมยานะ. (2554). การพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัด
เชียงใหม่. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.).

วุฒิชัย หลักเมือง. (2546). “ประชาสัมคมเพื่อการพัฒนากមการชุมชนเข้มแข็ง” (ออนไลน์).
แหล่งที่มา <http://www.argi.ac.th/trfn/brain>

สุรเชษฐ์ เวชพิทักษ์. (2533). ராக்ஷானங்கிவிட = வடன்சுற்றுநக்கப்படும் ராக்ஷானா. கிருஷ்ணா: ஜெரியுவித்திருப்பிம்பி.

สุจิตราภา พันธ์วีໄລ และธีรเทพ ชนไม่ครี. (2550). ศักยภาพและความต้องการในการวางแผนและ
จัดการการท่องเที่ยวของชุมชนในจังหวัดเชียงราย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

สุราทิพย์ เกื้อเมือง. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน :

กรณีศึกษา : ตลาดน้ำทางเรือเก็บของเล่น จังหวัดนครปฐม. มหาวิทยาลัยศิลปากร สุวิทัย ชีรศาสตร์. (2533). รายงานการวิจัยเรื่องศักยภาพของชุมชนอีสาน : กรณีศึกษาบ้านฝาง.

ขอนแก่น. สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา และสถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สมพงษ์ เกษมลิน. (2514). “การบริหารกรุงเทพมหานคร” สารานุกรมการบริหารสถาบันบัณฑิตพัฒน์ บริหารศาสตร์ กรุงเทพมหานคร เกษมสุวรรณการพิมพ์ ศศิกลาภรณ์ รัตนหิวิโศภณ และโสมสกาว เพชรวนนท์. (ม.ป.ป.). การประเมินมูลค่าประโยชน์ด้านนันทนาการของอุทยานแห่งชาติสูตรดึง. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย จัดทำโดย ผู้เชี่ยวชาญ พร้อมที่ปรึกษา. (2541). การประเมินความต้องการมีส่วนร่วมและความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชน : กรณีบ้านหาดใหญ่ ดำเนินการโดย สถาบันวิชาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อนุชาติ พวงล้ำลีและ อรทัย อาษา. (2539). การพัฒนาเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตและสังคมไทย.

กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

